

Пролог

Ебігейл Кампано сиділа в машині, припаркованій перед її будинком, і дивилася на особняк, який вони реконструювали майже десять років тому. Будинок був величезний — для трьох людей забагато місця, а надто тепер, коли одна з них, із Божої ласки, менш ніж за рік поїде до коледжу. Що вона робитиме, куди подіне себе, коли дочка вирушить у нове життя? Залишаться тільки Ебігейл і Пол, знову вдвох, як і до народження Емми.

Від цієї думки в неї все стислося в шлунку.

У колонках машини ожив голос Пола — він знову підійшов до телефону.

— Слухай, кицю... — почав він, та думками Ебігейл була вже не з ним — дивилася на будинок. Коли ж це її життя так здригнуло? Коли найважливіші запитання перетворилися на турботу про інших людей, інші речі? Чи готові у кравця сорочки Пола? Чи є сьогодні в Емми тренування з волейболу? Чи замовив дизайнер новий письмовий стіл для кабінету? Чи здогадався хтось випустити собаку, чи наступні двадцять хвилин вона витиратиме два галони собачої сечі з кухонної підлоги?

Ебігейл проковтнула слину, бо відчула, як до горла підкочує клубок.

— Здається, ти мене не слухаєш, — зауважив Пол.

— Слухаю. — Вона заглушила двигун. Пролунало клацання, і диво техніки перемкнуло голос Пола з гучномовців машини на мобільний телефон.

Ебігейл відчинила дверцята і вкинула ключі в сумочку. Притискаючи телефон плечем до вуха, зазирнула до поштової скриньки. Рахунки за електрику, повідомлення від «АмЕкс»¹, платіжки за Емміне навчання...

Пол замовк, переводячи подих, і Ебігейл скористалася цією паузою, щоб вклинитися.

— Якщо вона нічого для тебе не означає, чому ти подарував їй машину? Чому водив у той ресторан, ти ж знав, що там можуть з'явитися мої подруги? — Ці слова Ебігейл промовила, ідучи під'їзною алеєю до будинку, та вони вже не відлунювали так глибоко у неї в животі, як тоді, коли це сталося вперше (і вдруге, і втретє). Єдиним її запитанням тоді було: «Чому мене так мало, що він шукає ще когось?»

А тепер їй хотілося спитати тільки одне: «Чому ж ти такий ненаситний гівнюк?»

— Просто мені потрібно було розвіятися, — сказав він. Іще один старий шаблон.

Вона пошукала в сумочці ключі й піднялася сходами ганку. Через нього вона покинула клуб, пропускала щотижневий масаж і обід із найближчими подругами, бо їй було страшенно соромно, що вони всі бачили Пола з фарбованою двадцятирічною блондинкою, яку він мав нахабство повести в їхній улюблений ресторан. Вона не знала, чи стане їй сміливості коли-небудь там показатися знову.

— Поле, я б теж хотіла розвіятися. Тобі сподобається, якщо я розвіюся? Як тобі сподобається, якщо ти одного дня розмовлятимеш із друзями і побачиш, що вони від тебе щось приховують, і тобі доведеться чи не на колінах благодіти їх, щоб розповіли тобі, і нарешті вони все-таки розкажуть, що бачили мене з іншим чоловіком?

---

¹ Фінансова компанія, що видає кредитні картки. (Тут і далі прим. пер., якщо не вказано інше.)

— Я б дізнався, як його, бляха, звать, пішов би до нього додому і вбив би на хрін.

І чому їй завжди ставало трохи приємно, коли він щось таке казав? Як мама дівчинки-підлітка, вона навчилася вбачати добре навіть у найдошкульніших кпинах, проте це вже було безглуздо. До того ж у Пола так боліли коліна, що в день вивозу він ледве міг дотягти сміття до тротуару. А найбільше в цьому всьому шокувало те, що Пол зумів знайти собі двадцятирічну коханку.

Ебігейл вставила ключ у старий металевий замок вхідних дверей. Мов у фільмі жаху, рипнули завіси.

Двері були вже відчинені.

— Зачекай, — сказала вона, немов перебиваючи, хоча Пол якраз мовчав. — Вхідні двері відчинені.

— Що?

Він теж її не слухав.

— Я сказала, вхідні двері вже відчинені, — повторила Ебігейл, прочиняючи їх ширше.

— Ой Господи. Заняття в школі почалися лише три тижні тому, а вона вже знову прогулює?

— Може, прибиральники... — Ебігейл зупинилася, бо під ногою хруснуло скло. Вона подивилася вниз, відчуваючи, як десь біля основи хребта народжується гостра холодна паніка. — Тут усюди скло на підлозі. Я наступила.

Пол щось сказав, та вона не розчула.

— Так, — на автоматі промовила Ебігейл і розвернулася.

Одне з високих вікон біля вхідних дверей було розбите. Перед внутрішнім зором промчала картинка: ось чиясь рука залазить усередину, відмикає засув, відчиняє двері.

Вона похитала головою. Серед білого дня? У цьому районі? Та до них більше трьох гостей не могло приїхати без того, щоб стара кажаниха, яка жила через дорогу, не закричала, що поскаржиться на шум.

— Еббі?

Слова долинали глухо, наче довкола неї утворилася мильна бульбашка.

— Здається, до нас вдерлися злодії, — сказала вона в телефон чоловіку.

— Забирайся звідти! — гаркнув Пол. — Може, вони ще там!

Ебігейл кинула пошту на столик у вестибюлі й бічним зором вихопила своє відображення у дзеркалі. Останні дві години вона грала в теніс. Волосся було ще вогке, на шиї, там, де розтріпався хвостик, до шкіри прилипли пасма. У будинку було прохолодно, але її кинуло в піт.

— Еббі? — заволав Пол. — Виходь звідти, негайно! Я дзвоню в поліцію з іншої лінії.

Вона обернулася, розтулила було рот, щоб щось сказати — що? — і раптом побачила на підлозі кривавий відбиток ноги.

— Емма, — прошепотіла вона.

Телефон упав на підлогу, і вона стрілою помчала вгору сходами, до кімнати дочки.

На горішньому майданчику зупинилася. Поламані меблі, потрощене скло на підлозі. Поле зору звузилося до тунелю, й вона побачила в кінці коридору Емму. Її скривавлене тіло лежало на підлозі, а над ним з ножем у руці стояв якийсь чоловік.

На кілька секунд Ебігейл просто залякла, не в змозі поворухнутися. Подих перехопило, стислося горло. Чоловік рушив до неї. Її погляд ніяк не міг сфокусуватися на чомусь одному, все перебігав од ножа, затиснутого в його закривавленому кулаці, до тіла дочки на підлозі.

— Ні...

Чоловік кинувся до неї. Без зайвих роздумів Ебігейл відступила на крок назад. Перечепилася і полетіла сходами

вниз головою, б'ючись стегном і лопатками об тверде дерево. Тіло озвалося хором болю: лікті вдарялися об баясини, від удару об стіну щось хруснуло в щиколотці, у шії запекло вогнем, коли Ебігейл спробувала захистити голову від гострої сходинки. Задихаючись, вона приземлилася у вестибюлі.

Собака. Де той дурнуватий собака?

Ебігейл перекотилася на спину, витираючи кров з очей, відчуваючи, як у шкіру голови встромляються уламки битого скла.

Чоловік з ножом у руці біг сходами вниз. На роздуми часу не лишалося. Коли він зіскакував з останньої сходинки, Ебігейл ударила його ногою, і удар припав десь посередині між дупою і пахом. У «яблучко» вона, втім, не поцілила, та й не треба було. Чоловік заточився і впав, лаючись, на коліно.

Ебігейл перекотилася на живіт і спробувала зіп'ястися на ноги, тягнучись до дверей. Він ухопив її за ногу й смикнув так сильно, що хребтом розлився пекучий біль і вдарив у плече. Вона згребла скло з підлоги, шукаючи уламок, яким могла б його різонуту, та крихітні скалки лише розітнули шкіру долоні. Вона стала відбиватися ногами, шалено борсатися, дюйм за дюймом просуваючись до дверей.

— Не треба! — пронизливо закричав чоловік, і обидві його руки стислися на її щиколотках. — Чорт, я кажу, не треба!

Вона зупинилася, намагаючись перевести подих, намагаючись думати. У голові досі дзвеніло, розум не міг зосередитися. До дверей було два фути, вони стояли відчинені, й за ними виднілася під'їзна алея, що полого спускалася до вулиці, де стояла її машина. Ебігейл розвернулася, щоб глянути на нападника. Він стояв навколішки й тримав її за щиколотки, щоб не білася. Ніж лежав біля нього на підлозі.